ספר הקנה — דין איסור רקודים עם הנשים

דין איסור רקודים עם הנשים ואשה חשודה לזנות.

וזהו דע לך בני שאם תמצא עורב לבן תמצא אשה כשירה בנשים מצד הגלות שאם אין ערוה ממש יש מעשה ערוה, והנה רקוד האנשים עם הנשים והם בעולות בעל לא תפרד מחשבתם אפילו בשעת תשמיש כי זוכרות תנועות המרקד והנה עברו בכ"ו עבירות ועבירה גוררת עבירה ואלו הם, בתחילה עושה לה עין ומראה לה לתת דיבוק שניהם בריקוד שלא יהא פירוד דבקים והנה פוקד עון, ואח"ז קושר ידו בידה ואח"ז מחזיק ידיה בחוזק נתאוה תאוה גדולה ואח"ז גורד כפה בצפורניו ומרמיז לה מעשה עבירה, ואם תסכים בדעת ומתיחדים בבית אחד בתחילה נושק, ואח"כ מגפף, ואח"כ שולח יד באותו מקום, ואח"כ הראה, ואח"כ נשיקת האבר באותו מקום, ואח"כ תחלת ביאה, ואח"כ גמר ביאה, ואז עבר בחילול שבת, בלא תחמוד אשת ריעך, בלא תתאוה, בלא תגנוב, בלא תרצח, בלא תנאף, משום נדה שפחה גויה זונה משום אשת איש משום אחות אשה משום אשת אח.

אל"ר ותו ליכא והא איכא אשת אביו אשת בנו דודתו אחותו בתו א"כ ל"א הם.

א"ל בני היינו דכתיב האומרים לאל ל"א הוא וכל העובר על אחת מאלו העריות עובר בכ"ו נגד אמונות השם שהוא כ"ו ונקה לא ינקה ואין כאן מקומו ובעריות יתבארו סודם ורמזם בעז"ה.

לכן מי שראה את אשתו שזינתה או שאמר לו אחד מקרוביו או מקרובותיה והוא מאמינם וסומך בדיבורם בין ששמע מאיש בין ששמע מאישה אם סומך בדעתו שהוא אמת אסור לו לבא עליה ונתחייב לגרשה ויתן לה כתובה בעבור שמכחישות ועדות ברורה ליכא כי אין לו לערב כוחות עליונות ולטמא חותם המלך אף כי אין עדות בדבר ואם הודית היא שזנתה תצא בלא כתובה.

אל"ר הרי שראה בעיניו ועדים אין לו והיא מכחישתו יפסוד העני הכתובה, א"ל אם ראה בעיניו משביעה בנקיטת חפץ מצוה שלא זנתה ותגבה כתובתה וא"א בענין אחר, הואיל וראה חייב לגרש כי אסורה לו שאין לטמא המלך, אבל אם ראו עדים שעשתה דבר מכוער שהדבר ההוא מראה שהיה שם עבירה כענין שראו שהיתה בחצר לבדה או בבית ואדם יוצא ונכנס והיא קמה מעל המטה וחוגרת או ראו רוק למעלה בכילה או ראו שניהם יוצאים ממקום אפל או ראו שנושקים זה את זה או מגפפין זה עם זה אפילו בלא התראה מגרשה בלא כתובה, אלא שאין כופין אותו להוציאה שהעדים לא ראו זנות ממש אלא סימנים, אבל אם אמרה מעצמה זניתי תחתיך אינו מגרשה עד שתביא ראיה לדבריה, כי ד' דברים נמצאים באשה חמוד זנות שטות כעס ושמא נתנה עיניה באחר וזה הדין בע"ה, אבל בת"ח כשאמרה שזינתה יוציאה בלא כתובה דהא ר' עילאי הוא דאמר הכי והכוונה דכנ"י כשמקבלת מכחות הטומאה אין לה כתובה מהווין בעלי תורה ולא עם הארץ שאינו

בן תורה, ואם זינתה בשגגה או באונס הרי זו מותרת דגזירה הוא מהשם מהצד חטא ועון מצד בעלה שבא עליה, ודין אונס לא שנא נאנסה מגוי ול"ש מישראל ואפילו סופה ברצון הואיל ותחלתה באונס, ואפילו אמרה הניחו לו שאם לא היה מאנסני הייתי מרצהו דאמרינן יצר הרע קפץ עליה ודוקא לישראל, אבל אשת כהן שנאנסה או עשתה אחד מהסימנים שאמרו בעדים אסורה לו דהוא איש החסד ואינו מכבה חסדיו בספק אשה טמאה אפי' אמר לו אדם אחד שסומך על דבריו שזינתה יוציא ויתן כתובה: